

Het Sprak Van Liefde

Het Sprak Van Liefde

Frits Verhulst

Schrijver: Frits Verhulst
Coverontwerp: FV
ISBN: 9789402137170
© Frits Verhulst 2015

1.

‘Goed, vriend, moet jij niet werken?’

Bram noemde iedere vaste klant ‘vriend’ maar hij leek dat ook echt te menen en menigeen voelde zich uitermate welkom. Het was een warme nazomer dag. Luc had zijn fiets in het gammele fietsenrek buiten gezet en was de kleine kroeg ingelopen met het voornemen aan de andere kant van de smalle dijkweg op een van de plastic stoeltjes in de berm naast het kanaal te gaan zitten. Bram had daar in het hoogseizoen altijd wat tafeltjes en kuipstoeltjes staan.

Uiteraard was er naast de ‘Bruine Koe’ wel een betegeld plaatsje met meubilair maar dat lag ’s middags in de schaduw en de weg was nauwelijks vijf meter breed dus had Bram voor zijn zomerse bedrijfsvoering stomweg bezit genomen van een stuk berm. Luc, en velen met hem, konden zich niet voorstellen dat ‘de Koe’ er een vergunning voor had, laat staan voor betaalde, maar regelmatig zagen ze Eli -de wijkagent -zijn vieux cola drinken. *Nooit in de berm, altijd binnen aan de bar.*

‘Nah, ATV, weet je?’

Dat was helemaal niet waar. Weliswaar had zijn werkgever onder de nieuwe CAO een paar jaar geleden over moeten stappen op een 32-urige werkweek, zonder korten van salaris maar ook het vooruitzicht van geen wettelijke loonsverhoging de komende vijf jaar, Luc had er per saldo gewoon acht overuren per week bij gekregen en bleef 40 uur werken. Net als veel collega’s. Schuiltema BV had weinig behoefte aan het opleiden van nieuwe werknemers en zo was het grootste gedeelte van het personeel er dus toch beter op geworden. Maar nee, hij had zich deze vrijdag ziek gemeld rond een uur of twaalf. *Duizelig en misselijk.* Nou, dat duizelig zou kunnen, vanwege Jeanette. Ze zag er vandaag weer prachtig uit. Of hij echt verliefd was of dat het om pure lust ging, daar was ‘ie nog niet uit. Feit was dat hij, sinds ze bijna twee jaar geleden op de afdeling was komen werken, zijn ogen bijna niet van haar af kon

houden. Ze was lang, veel langer dan Daphne, en had halflang blond haar dat prachtig glansde. Luc vermoedde dat ze nogal grote borsten moest hebben maar ze droeg altijd wijde bloezen, shirts of truien. Als hij goed oplette in de zomer zag hij wel eens een hint van tepels als ze bij het kopieerapparaat pal onder de airco stond. Vandaag had ze een strakke witte broek aan waarin haar schitterende kont perfect uitkwam. Ze had Luc in het voorbij lopen twee, drie keer aangekeken en hem haar onweerstaanbare oor tot oor grijns gegund. Hij wist dat ze hem waarschijnlijk als niet meer dan een aardige collega beschouwde maar stiekem droomde hij er van dat ze zijn maitresse was. Hij zou haar diep in die vrolijke blauwe ogen kijken, beide handen op het heerlijke achterwerk leggen en...

‘Wat mag het wezen, vriend?’

...Om een lang verhaal kort te maken, hij had geen donder zin meer om de werkweek af te maken, voelde zich wat opgefokt en buiten lokte 25 graden en een wolkenloze hemel. Dus zat hij op een barkruk aan de bar die zwaar naar gemorst bier en sigarettenrook geurde op een moment dat ‘normale’ mensen lunchen.

‘Bekende recept, Bram.’

Grijzend schonk de eigenaar van ‘de Koe’ een jenever in en tapte een biertje in een groot glas. Met de glazen voor zijn neus stond Luc op en gaf aan buiten te gaan zitten. Bram liep even mee en samen stonden ze korte tijd aan de rand van de weg, al net in de zon. Wijzend op de slierten oranje vlaggen die over het plaatsje van het dak via twee bomen zigzaggend heen en weer hingen vroeg Luc: ‘Wanneer haal je dat nou weg? Het is al een maand geleden.’

‘Ik haal het nooit meer weg, Luc, nooit meer! Ik zal André Hazes zo nog even opzetten.’

‘Alstublieft...,’ mompelde Luc, quasi geërgerd, en hij stak de weg over naar de schots en scheef staande stoeltjes en tafeltjes in de berm voor het riet.

Bram stond nog even met zijn handen in de zij, de indrukwekkende buik naar voren, naar zijn enige gast van dit moment te kijken, schudde zijn hoofd en liep weer naar binnen waar hij de radio iets harder zette zodat die een beetje te horen was aan de overkant. Luc de Wolf trok een ander kuipstoeltje onder zijn voeten nadat hij zijn 'kopstoot' op een vervaarlijk scheef staand tafeltje naast hem had gezet en maakte de bovenste drie knopen van zijn lichtblauwe overhemd los. Zijn mouwen had hij al opgestroopt voordat hij op de fiets was gestapt. Het was vanaf het kantoor slechts 10 minuten fietsen naar 'de Koe' maar tevens bijna windstil en de hitte viel als een deken over hem heen toen hij het pand had verlaten.

Kut airco. Honderd keer gezegd dat het ding te koud staat. Twintig graden. In de zomer. Ze zijn van lotje getikt!...

Door het kanaal voer een schip, dusdanig vol geladen met zand dat het bijna water leek te maken, zo diep lag het. Hij streek zijn haar achterover. Het was niet erg lang maar er plakte wat op zijn bezwete voorhoofd en dat irriteerde hem. Hij dronk in een keer de helft van zijn jenever, een slok bier achteraan en ging wat verzitten.

Op de fiets nergens last van, zit ik op die stoelen hier en ik barst meteen van de pijn in mijn rug.

Dat was misschien wat overdreven, een feit was dat hij zich vermoeid voelde. Volgend jaar zou hij dertig jaar oud worden maar het had evengoed vijftig kunnen zijn.

Dat is wat vier klote jaren met je doen...

Luc keek naar links en de oranje vaantjes trokken zijn aandacht een beetje. Hij werd wat loom en dacht terug aan die warme dag, een paar weken terug. Een collega, wiens naam hij niet zeker wist, hoorde hij vertellen over een oom die een woonboot in de gracht had. Na de huldiging kon hij het hele dak vernieuwen want het was zo lek als een mandje. Tientallen mensen hadden er op staan hossen. *Tja, moet je maar niet in Amsterdam gaan wonen...*

Luc kon de laatste jaren op een wrede manier laconiek zijn. Veel medeleven was niet van hem te verwachten.

Waar een ander zou denken: ‘Dat is een oudje,’ zat Luc in twee klap met zijn gedachten bij Daphne, ‘Daf’, en zijn schuur. Sommige nummers hebben dat, die zitten verkleefd aan een moment in je leven en telkens als je ze hoort, al is het twintig jaar later (vier, in dit geval), gaat de roldeur van je geheugen wagenwijd open en denderen de herinneringen tot in detail binnen. Vanuit de ‘Bruine Koe’ klonk een classic, zeker vier, vijf jaar oud. ‘Stand And Deliver’ van ‘Adam Ant and the Ants’. En Luc was terug in zijn schuurtje, vijftig maanden eerder en op de transistorradio hoorde hij de zenuwachtige stem van Stuart Leslie Goddard, die gemeend had zichzelf te moeten omdopen in Adam Ant, een irritant jodeltje geven telkens na het zingen van de titel. Luc was een houten driepootkrukje aan het schuren want Daf wilde hem groen hebben. Dat stond beter bij de stof van het nieuwe bankstel. En als Daf het wilde dan deed hij dat zonder morren voor zijn engeltje. No problem. De deur van de schuur stond open en hij keek naar het keukenraam waarachter ze zojuist nog bezig was geweest soep te maken. Dat aten ze altijd op zaterdag maar nu vielen hem 2 dingen op: Daf zag hij niet meer en de donkerhouten luxaflex hing aan de rechterkant scheef naar beneden alsof er ongecontroleerd aan het touwtje was getrokken. Niet eens bezorgd, maar meer nieuwsgierig was hij over het pad tussen de schuur en de achterdeur teruggeslenterd, had naar rechts gekeken waar hij de telkens opnieuw aangeharkte zwarte grond zag dat nog steeds wachtte op verse graszoden en toen had hij haar gevonden. Uitgestrekt op de keukenvloer met een knie opgetrokken en een vertrokken gezicht.

2.

*De eerste keer, ooit, dat ik je gezicht zag
dacht ik dat ik de zon in je ogen zag opkomen.
Dat de maan en de sterren
jouw geschenken waren
aan de donkere, eindeloze hemel.
Mijn liefste.*

Die eerste keer dat hij Daphne Bertels ziet doet zij hem aan een engeltje denken. Ze is klein, niet meer dan een meter 62, en draagt een vrij grote bril met een oranje/bruinachtige plastic montuur. Kort rood haar wat er zijdezacht uitziet en een gezichtje waar geen jeugdpuistje op te bekennen is. Hij zelf bestrijdt deze verschrikkelijke ‘aandoening’ met wisselend succes middels Clearasil maar haar huid is zo gaaf, gaver dan hij ooit heeft gezien. Op -en naast haar wipneusje zijn wat sproeten te zien. Later zal blijken dat ze die alleen in de zomer heeft. Haar prachtige amandelvormig bruine ogen zijn waarschijnlijk aangezet met een heel klein beetje mascara, de enige mogelijke make-up die hij opmerkt. Ze draagt een strak truitje waar haar prompte borstjes parmantig in vooruit staan. Wijde pijpen zijn de mode maar haar spijkerbroek is wat dat betreft ouderwets en zit bovenal erg strak om haar prachtige bilpartijtje dat eigenwijs naar achteren steekt. Ze is na een verhuizing ingestroomd in de 2^e klas, eentje lager dan hij en ook een jaar jonger, veertien. Dit is de eerste dag van het nieuwe schooljaar en hij heeft haar meteen gespot te midden van de joelende menigte. Maarten, zijn beste vriend stoot, hem aan:

‘Waar kijk je nou naar? Die blonde heeft een buik, man!’

‘Dat rode dametje naast haar, Maarten, kijk dan.’

‘Die vier-oog? Joh, doe normaal.’

Tussen jongen en man in poseren ze graag als laatste terwijl ze er maar niet in slagen het woordgebruik van het eerste los te

laten. Zij kijkt arrogant om zich heen waarbij haar blik, op tien meter afstand, ook die van Luc even kruist.

‘Dat arrogante is de onzekerheid van een puberend meisje omdat ze nog niet overweg kan met het mooie vrouw zijn,’ denkt Luc en hij heeft schik in deze volwassen deductie.

Een maand later zal de vonk overslaan tijdens de kennismakingsweek van school op een camping in de buurt van Ede. Alle leerlingen, behalve de vierdeklassers, verblijven daar in gehuurde tenten en brengen de tijd door met gezamenlijke bezigheden als puzzeltochten, droppings en het bouwen van een klimdorp. Het is inmiddels herfst maar het weer houdt zich redelijk: veel bewolking, droog en een enkele keer lijkt het alsof de zon door het wolkendek wil prikken. Met een aantal bussen zijn de fietsen ook meegevoerd en er wordt regelmatig rondgecrosst over het terrein. Andere campinggasten zijn er nauwelijks meer, dus de beheerder vindt het allemaal wel best, mits er geen vernielingen werden aangericht. Op deze ochtend scheurt Luc tussen de hoge sparrenbomen door, scheerlijnen ontwijkend wanneer hij vlak voor zich een wit projectiel langs ziet schieten. Geschrokken kijkt hij naar rechts en ziet een groep jongens die elkaar bekogelen. Als hij hun kant op is gefietst ontdekt hij pas waarmee: ze dopen tampons in bekertjes water tot ze twee, drie keer dikker dan normaal zijn en proberen elkaar daarmee in de nek te gooien. *Reken maar dat je dat zal voelen...* Te midden van de schreeuwende knullen treft hij een zielig hoopje mens aan dat schreeuwend en huilend tracht een eind aan het spektakel te maken.

‘Ik heb ze niet voor niets bij me! Toe nou, stop!’

Een paar derdeklassers is in een onbewaakt moment de tent ingegaan waar ondermeer Daphne slaapt. De dames zijn dan in het washok. Haar tas stond een beetje open omdat ze haar badtasje eruit had gehaald. De inhoud was onderzocht door de gasten en toen de vier jongedames bij hun tent terugkeerden was het nieuwe spel in volle hevigheid losgebarsten. Luc gooit zijn fiets tegen de grond en is met grote passen naar de anderen

gebeend. Uiteraard kan hij geen redelijk woord wisselen, daar is de stemming te uitbundig voor. Tenslotte haalt hij een leraar uit de hoofdtent die de situatie algauw onder controle heeft. De 'heren' zullen de rest van de week corvee hebben. Als de situatie tot rust is gekomen blijven de vier dames en Luc over op het plaats delict. Haar vriendinnen troosten Daphne en Luc stapt verlegen op haar af om zich voor te stellen. Met vochtige ogen stamelt ze:

'Ik heb ze nodig. Hoe moet dat nou?'

Twee leerkrachten hebben de enige personenauto mee om een dropping voor te bereiden en in de kampwinkel wordt de juiste soort niet verkocht. Na overleg met de leiding fietst Luc met Daphne achterop naar het dorp. Zij zit in amazonezit met haar armen om zijn middel. Hij kijkt een paar keer naar beneden en ziet die kleine poezelige handjes, de vingernagels heel licht roze gelakt. Hij is de koning te rijk en opeens is de zon daadwerkelijk doorgebroken. Na een bezoek aan de plaatselijke supermarkt trakteert hij haar op een ijsje op het terras voor een salon. Naast elkaar gezeten op het bankje bekijkt hij haar aandachtig terwijl zij, tot rust gekomen, aan het witte bolletje likt en haar ogen even sluit. Hij heeft een eigenaardig gevoel in zijn maag gekregen en een gloeiend hoofd. Drie dagen later zoenen ze en ze zullen voortaan bij elkaar blijven. Geen van tweeën heeft eerder serieuze verkering gehad maar ze weten beiden heel zeker dat het zo goed is.

Na zijn eindexamen ontbreekt het Luc aan iedere motivatie om door te leren. Hij is bijna zeventien en de kibbelpartijen van zijn ouders spuugzat. Als enig kind zou je denken verwend te worden.

Niet door dit stel.

Het lijkt wel alsof de twee elkaar nodig hebben om af te zeiken want ieder moment in elkaars gezelschap wordt gebruikt om te foeteren en te schelden. Zo gaat dat al jaren en Luc heeft zelfs

zijn moeder en vader onafhankelijk van elkaar gevraagd of het niet beter zou zijn wanneer ze zouden scheiden.

‘Scheiden? We slaan elkaar de hersens toch niet in? Je moeder en ik zijn allebei sterke persoonlijkheden, zo gaan we nu eenmaal met elkaar om.’

Zoals vaak in dit soort situaties is drank een voorname reden voor het uit de hand gelopen gedrag. Dagelijks drinken beiden al jaren meer dan goed kan zijn en het innemen is de laatste tijd aanmerkelijk toegenomen. De bescheiden rijtjeswoning staat in een achterstandswijk waar het volstrekt normaal is om in de zomer op de stoep bier te drinken. Mannen bij voorkeur gekleed in vaal witte onderhemden en pyjama broeken met slippers. De vrouwen dragen in de regel vormloze jurken. Gemiddeld een op de twee huishoudens bezit een auto maar die hebben stuk voor stuk, zeg maar, de opkomst en teloorgang van The Beatles nog meegemaakt en op zaterdag wordt er op straat dan ook driftig gesleuteld aan de oude roestbakken. Veel kostwinners winnen geen kost maar ontvangen het: stuk voor stuk rugpatiënten. Een omstandigheid die kennelijk moeilijk op waarde te taxeren is door keuringsartsen. Pa de Wolf heeft ook zo’n vreemde ruggengraat die hem alleen in staat stelt loodzware automotoren te versjouwen maar pijnlijk gekreun veroorzaakt als er gebukt moet worden om het bankafschrijf met de bijschrijving van WAO van de deurmat te pakken. Voor Luc staat al lang vast dat hij uit deze situatie moest zien te komen. Er bevindt zich een enorm lichtpunt in zijn leven: Daf geeft hem zoveel liefde en aandacht dat hij niet langer chagrijnig om de situatie met zijn vader en moeder kan zijn. Zij leeft met haar vader en een oudere zus samen. De moeder is twee jaar na haar geboorte zeer jong overleden ten gevolge van kanker maar pa heeft enorm goed werk gedaan met de opvoeding en als Luc in dat huis is ervaart hij de harmonie en warmte waar hij zo naar verlangt. Daf’s vader voelt voor hem meer als zodanig dan zijn eigen vader, hoewel zijn zachtaardigheid en begripvolle instelling Luc met regelmaat onderhuidse jeukgevoelens

bezorgen. De vriendelijke blauwe ogen in het lange magere gezicht verraden echter oprechtheid en dat onderscheidt Jasper Bertels van de mannen die Luc uit zijn eigen milieu kent. Waar eerlijkheid heerst zolang het maar niet gaat schuren met de eigen belangen. In de dijkwoning met prachtig uitzicht over het kanaal en de duinen in de verte heeft hij al vele uren doorgebracht, bomend met de man over van alles en nog wat. Uiteraard is de thuissituatie meermalen ter sprake gekomen en op het moment dat Bertels, niet onvoorbereid -hij heeft er lang over nagedacht -voorstelt in gesprek te gaan met de de Wolf's over het tenminste tijdelijk inwonen van Luc hoeft die daar niet lang over te dubben. Daphne's zuster Myrte is verhuisd naar Twelloo waar ze samen woont met haar vriend die er in de nabije omgeving een baan heeft kunnen krijgen als industrieel ingenieur bij een bedrijf dat onderdelen fabriceert voor pompen op baggerschepen. Om twee redenen heeft Luc deze ontwikkeling toegejuicht. Ten eerste is hij nooit echt gecharmeerd van Myrte geweest. Vijf jaar ouder vindt hij haar erg dominant, een soort surrogaat moeder voor Daf. Ze is erg bij de tijd, *een beetje té*, en in alle opzichten lomper dan zijn delicate vriendin. Grof gebouwd, groter, niet onaantrekkelijk maar dat laatste wordt in Luc's ogen volledig gecompenseerd door de nare gewoonte ongenueanceerd haar mening over van alles en nog wat te debiteren. Waar Luc de Wolf vandaan komt denkt men er twee keer over na voor iemand de waarheid te zeggen. Je weet uiteindelijk nooit of -en hoe je deze of gene later nog eens nodig hebt. (Je zou het achterbaks kunnen noemen.) Verder is haar ruime slaapkamer nu beschikbaar en hij heeft al een aantal keren gehint tegenover Daphne over het feit dat er in alle opzichten ruimte 'en lucht' in huize Bertels ontstaat. Terwijl dit allemaal speelt is Luc zijn eerste fulltime baan begonnen, een middelgroot schildersbedrijf gevestigd op een bedrijventerrein aan de andere kant van de stad. Het betreft slechts zijn tweede sollicitatie en nog geen maand na het behalen van 't MAVO-4 diploma tikt hij facturen -en brieven uit,

kopieert documenten en haalt koffie voor de andere drie medewerkers in het kantoor dat via grote ramen uitzicht biedt op een halletje waar zeven bestelwagens 's avonds en in het weekend gestald staan en de voorraad producten zich bevind. Een van zijn andere taken is een, min of meer gemankeerde, voorraadadministratie te controleren. Daarvoor spreekt hij met de schilders om er achter te komen hoeveel verf er nodig is per vierkante meter op verschillende ondergronden. Collega's van de werkvloer beneden lijken niet echt blij met de belangstelling van het snotjoch, geven hem antwoorden waar hij geen kant mee op kan en Luc voelt zich min of meer voor het karretje gespannen door de eigenaar die hem kennelijk een soort vuurproef wil laten doorstaan. Ook de boekhouder is duidelijk niet tevreden met het feit dat zijn jongste hulpje door het gebouw zwerft en zich verdiept in de archieven. Uiteindelijk heeft Luc in de eerste weken al ontdekt hoe gemakkelijk het moet zijn aanmerkelijke hoeveelheden verf te verdonkeremen. Vooral als hij beseft dat er uiteraard wel degelijk een idee moet zijn over hoeveel product nodig is bij diverse projecten, anders kunnen er natuurlijk nooit sluitende offertes en begrotingen worden gemaakt. In hangmappen in stalen kasten vind hij tenslotte de -inmiddels stokoude - gegevens. Op basis hiervan wordt gerekend en wanneer hij in de openbare bibliotheek van de stad verschillende boeken over verftechnieken heeft doorgeworsteld moet hij vaststellen dat er bij zijn werkgever gemiddeld 10% teveel verf wordt berekend per aangenomen klus. Nochtans klopte de voorraad redelijk met wat verwacht mag worden. Hij concludeert dat twee op de tien liter dus spoorloos verdwijnt. Het bedrijf wordt geen schade berokkend, de klant betaald. Een tweede conclusie moet vervolgens zijn dat letterlijk iedereen binnen het bedrijf, behalve de eigenaar zelf (?), op de hoogte is van deze fraude. *De kozijnen van mijnheer de boekhouder zullen goed in de lak staan.*

Een paar dagen wordt hij heen en weer geslingerd tussen een besluit het zwijgen te bewaren of twaalf collega's, die hij nog maar net kent, de das om te doen. Einde van het liedje is dat hij een gesprek onder vier ogen voert met de boekhouder, zijn ontdekkingen uiteenzet, maar tegelijk met een stalen smoelwerk toevoegt dat hij het helemaal fout kan hebben en *maar een schoolverlater* is. Hij zal alles voor zich houden. Nooit zal hij Dalfsen ooit inlichten over zijn ontdekkingen en gek genoeg zal hem er nooit meer naar gevraagd worden. De boekhouder veegt de bevindingen van tafel en geeft hem op een punt gelijk: hij komt net kijken...

Mijnheer Bertels schildert die zomer zijn houtwerk buiten -en de tuinschuur samen met -en op kosten van Luc. Een gebaar als dank voor de hartelijkheid die hij ervaart. En nee, Luc wil geen cent zien: hij zal *een maand zuinig leven*. Hij vindt enige dagen achtereen 's avonds vier blikken van de gewenste kleur verf in zijn fietstassen.

Hij ontdekt hoe gemakkelijk hij kan liegen en welke ongebreidelde fantasie tot zijn beschikking blijkt te staan om Daphne en haar vader compleet een rad voor de ogen te draaien. Het merkwaardige van het verhaal is dat het hem niets uitmaakt: goedbeschouwd lijkt het alsof hij uittreed en met de handen op de rug zich zelf dit ziet doen. Emotieloos, onbewogen.

Deze manipulatie is ook nog eens het laatste zetje dat zijn toekomstige schoonvader nodig heeft om de uitermate charmante en hulpvaardige jongeman uit zijn benarde thuissituatie te halen en wanneer het stelletje op een zaterdagavond thuis komt na de vroege voorstelling van Saturday Night Fever te hebben gezien overvalt hij ze met het feit dat hij net een gesprek heeft gevoerd met het echtpaar de Wolf. Luc neemt twee dagen na zijn 18^e verjaardag zijn intrek in huize Bertels, weliswaar in zijn eigen kamer maar in ieder geval wel onder een dak met de Daphne. Waarom zijn ouders instemden met de verhuizing zal niet duidelijk worden maar

eerlijk gezegd interesseert het hem bitter weinig. Het valt hem in alle redelijkheid op hoe weinig liefde hij voor de twee over heeft. Nee, de verhuizing is een zakelijke transactie waar hij beter van wordt en emoties zijn niet aan de orde, niet gewenst. Voor de tweede keer in korte tijd merkt hij hoe hij zijn gevoelens zonder enige moeite kan bevriezen als het hem zo uit komt. Hij denkt hier over na, de eerste nacht, en probeert enige genegenheid voor die twee terug te halen maar het is al weg. Een gepasseerd station. Het boek is dicht en terugbladeren interesseert hem hoegenaamd niet. Met zijn handen onder het hoofd staart hij in de duisternis naar het plafond en probeert te bepalen of deze karaktertrek als positief moet worden beoordeeld. Maar hij valt in slaap, het boeit hem niet.

Korte tijd later ziet hij Daphne bij toeval voor de eerste keer in al haar naaktheid wanneer ze de deur van de badkamer open heeft laten staan. Hij is vanuit zijn kamer de overloop opgelopen om de trap naar beneden te nemen als hij de deur van de badkamer een stuk open ziet staan. Die gaat zijn kant op open maar daar tegenover hangt een passpiegel aan de muur tussen de deuren van Daf's kamer en de grote slaapkamer. Hij kan haar juist in alle glorie bewonderen terwijl ze zich staande op het badmatje naast de douche afdroogt na het douchen en hij slikt: haar kleine stevige borstjes steken ondeugend recht naar voren, er lijkt een aanzet tot een buikje maar het is sexy, strak en loopt met een kleine boog naar beneden door tot hij een klein plukje, ja zeker, rood donshaar ontwaard. En als ze zich wat draait ziet hij de prachtige bilpartij die hij hiervoor alleen in broek, rok (en twee keer in een badpak) heeft mogen bewonderen. Bang dat zij hem zal ontdekken spoedt hij zich na een paar momenten rap de trap af. Maar eigenlijk kan hij wel een koude douche gebruiken. Drie weken daarna zoeken ze onwennig samen een pakje Durex uit bij drogistparfumerie Visser en die avond, tijdens de wekelijkse bridge avond van mijnheer Bertels, wordt zij een vrouw. Het is niet echt prettig maar hij doet het zo voorzichtig mogelijk, zoent haar na afloop langere tijd teder en

houdt haar tegen zich aan. In de maanden daarna wordt het alleen maar beter en de goede seks zal in de jaren daarna een belangrijke pijler onder hun relatie vormen.

Tien maanden later krijgt het leven een onverwachte wending. Daphne heeft na behalen van het begeerde diploma werk gevonden als telefoniste/receptioniste bij een accountantskantoor in de stad en Luc een nieuwe baan bij ijzerhandel Schuiltema. Het is hem te benauwd geworden bij Dalfsen Schilders: het lijkt steeds meer alsof iedereen daar tracht de baas en de klanten, zoveel mogelijk op te lichten om naast het reguliere loon extra inkomsten te genereren. Maar belangrijker nog, hij is bang. Bang om door de mand te vallen. Maarten, de oude schoolvriend waarmee hij nog regelmatig omgaat, had aangegeven het metalen tuinhek om de tuin van zijn ouderlijk huis te willen schilderen. Dat was echter redelijk verroest en Luc gaf hem het advies hamerslaglak te gebruiken. Dat werkt als primer en verf tegelijk, geeft bovendien een prachtig effect maar is wel prijzig. De vader van Maarten is een gekend notaris en het statige huis bevindt zich in een peperdure buurt midden in de stad langs een doorgaande weg.

Ik krijg 50 procent korting, Maarten. Betaal bijna de inkoopprijs!

‘Ik krijg 50 procent korting, Maarten. Betaal bijna de inkoopprijs!’

Hij bedacht het en floepte ‘t er binnen vijf seconden uit voor ‘ie er erg in had. In gedachten had hij tijdens het gesprek de dertien 2-liter blikken groene Hammerite zien staan achter in stelling 4, grofweg de helft overgebleven bij een project waarvan de opdrachtgever een jaar eerder failliet was gegaan. Dus, op een maandag talmde hij met het opbergen van een stapel dossiers die hij op alfabet moest archiveren en toen zijn collega’s om vijf uur vertrokken had hij aangegeven zijn werk af te maken in eigen tijd. Er moesten nog twee schilders terugkeren van een klus dus de roldeur was nog niet op slot. Alleen, met de eigenaar aan het avondeten in het huis naast de

loods, verwerkte hij de papieren alsnog rap, liep haastig het magazijn in, keerde de inhoud van een blik hamerslag over de achterkant van de stelling om en verder op de grond er naast - en eronder. Vervolgens propte hij zijn fietstassen vol tot er niets meer bij kon en hing de resterende blikken in een boodschappentas aan zijn stuur. Vervaarlijk balancerend fietste hij eerst naar het ouderlijk huis van Maarten's ouders en rekende 150 gulden af. Met het zweet op zijn hoofd en een verschrikkelijke knoop in zijn maag was hij thuis aangekomen en de volgende dag, de ochtend wanneer vroeg chemisch afval werd opgehaald door een gespecialiseerd bedrijf, had hij de voorraad in het magazijn opgenomen en genoteerd dat de dertien 2-liter blikken Hammerite waren gevallen omdat iemand er teveel 5-liter blikken witte wegeverf voor had geplaatst. 'Er zijn blikken gaan lekken en voorts enorm gedeukt. Afgevoerd en afgeschreven' noteerde hij op zijn formulier, borg dat op in de juiste hangmap, hoopte op het beste want hij wist dat er enorme gaten in het plot zaten en nog jaren zou hij zo nu en dan vrezen dat er ooit een agent voor de deur zou staan omdat zijn diefstal alsnog ontdekt was. Of hij spijt heeft?

Ik had het beter moeten aanpakken, een echt plan moeten trekken.

Achteraf, drie jaar later, zal Dalfsen worden overgenomen door een enorm groot concern, met de wortels in België, dat in Nederland een netwerk van groothandels in glas en verf opzette. Hij weet dan dat hij niets meer te vrezen heeft maar zo een risico *nooit, nooit meer* te willen lopen.

Als het huis schuin tegenover de Bertels' te koop komt te staan is mijnheer Bertels een van de eersten die het weet, makelaar met een statig en gerenommeerd kantoor in een kleine stad ongeveer acht kilometer zuidelijker. Hij is tevens bevriend met het oudere echtpaar en nadat haar echtgenoot, zes jaar jonger dan zijn vrouw, totaal onverwacht komt te overlijden blijkt het huis te groot en te vol met herinneringen voor de dame van achtenzeventig die zich vervolgens gaat huisvesten in een